

Ο ΚΗΠΟΣ.

Πᾶς κήπος εἶναι ὥραϊον βιβλίον γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ δακτύλου τοῦ Θεοῦ. Ἐκαστον ἄνθος, ἕκαστον φύλλον εἶναι καὶ ἐν γράμματι, τὰ δὲ γράμματα ταῦτα ἀρκεῖ νὰ μάθῃς νὰ συνθέτῃς καὶ γίνεσαι ἱκανὸς ν' ἀναγινώσκῃς οὕτω πως τὴν γλῶσσάν των καὶ νὰ διακρίνῃς εἰς αὐτὰ τὴν ἀγαθότητα τοῦ Δημιουργοῦ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ.

Ἐνταῦθα κεῖται εἷς, τὸν ὅποιον οὔτε ζῶντα ἡγάπα κανεῖς, οὔτε ἀποθανόντα ἐθρήνησεν· ἀνὴρ ὅστις δὲν ἐπεριποιεῖτο τὸν ἑαυτὸν του, δὲν ἐβόηθει τοὺς φίλους του, καὶ δὲν ἀνεκούφιζε τοὺς πτωχοὺς· ὅστις ἐλιμοκτόνει τὴν οἰκογένειάν του, κατεδυναστεύε τοὺς γείτονάς του, ἐθασάνιζε δὲ τὸν ἑαυτὸν του διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὅσα δὲν ἤθελε νὰ χαρῇ· ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος ἐλεημονέστερος εἰς τὸν φιλάργυρον παρ' ὅσον ὁ ἴδιος ἦτο πρὸς ἑαυτὸν, ἀπέλυσεν ἐκείνον μὲν ἀπὸ τὰς φροντίδας, τὴν δὲ οἰκογένειάν του ἀπὸ τὴν ἔνδειαν κεῖται δ' ἐνταῦθα μετὰ τοῦ κοπροσκώληκος τὸν ὅποιον ἐμιμεῖτο, καὶ μετὰ τοῦ χόματος τὸ ὅποιον ἡγάπα, τρέμων τὴν ἀνάστασιν, διότι δὲν ἐθησούρισε ὅπου ἡ σκωρία δὲν κατατρώγῃ, καὶ ὅπου οἱ κλέπται δὲν διорύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν.

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.

«Οἱ Ἄγγλοι ἔχουσι τὸσον ὥραϊον λευκὸν πρόσωπον, ὥστε βεβαίως θὰ ὑπάγουσιν εἰς τὸν οὐρανόν.» Αὕτῃ ἦτον ἡ παρατήρησις πτωχῆς τινος μαύρης γυναικὸς Ἰνδῆς πρὸς ἱεροκλήρικα τινα. Ὁ ἱεροκλήρις ὅμως εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι ὁ αὐτὸς Θεὸς ἐπλάσε πάντας τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι Αὐτὸς βλέπει ὅχι τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ τὸ ἐσωτερικόν — τὴν καρδίαν. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν· διότι αὐτοὶ θέλουσιν ἰδεῖ τὸν Θεόν.»

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, θέλων ποτὲ νὰ διορθώσῃ ἓνα φιλάργυρον, ἔλαβε μίαν λόγχην, καὶ μὲ αὐτὴν ἐχάραξεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν τὸσον τόπον, ὅσος χωρεῖ ἀνθρώπινον σῶμα, ἔπειτα εἶπε πρὸς αὐτὸν, «Συνάθροισον σωροὺς ἐπὶ σωρῶν, ἐπισώρευσον πλοῦτη, ἐπαύξησον τὰ ὄρια τῶν κατακτήσεών σου, κατάρτησον ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, τοσαύτη μία θέσις ὡς αὕτῃ, θὰ ἦναι πᾶν ὅτι θέλεις ἔχει.»

ΤΑ ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΛΗ.

Τὰ ἀνθ' εἶναι προσωρινά,
Δὲν διακοῦν παντοτεινά
Ἰδοὺ μόλις ἀνθίζουν,
Εὐθὺς δὲ κιτρινίζουν.
Βλέπεις τὰ δένδρα νὰ ἀνθοῦν,
Καὶ ὅλα συνακολουθοῦν·
Δείχνουν τὴν ἀρετὴν των,
Ὅλην τὴν δύναμίν των.
Ἡ φύσις τότε ἐξυπνᾷ,
Καὶ δαίχνει ὅλα τὰ τερπνὰ,
Ὡς ἀπὸ βαθυτάτου
Ὑπνου καὶ μακροτάτου.
Ἀκοῦς τὰ ῥόδια νὰ λαλοῦν,
Τὴν ἀνοίξιν νὰ κελαδοῦν.
Ἡ φύσις ὅλη χαίρει,
Καθόλου καὶ ἐν μέρει.
Πλὴν ὅλα ταῦτα δὲν βαστοῦν,
Διὸ μῆνας ὅλως δὲν κρατοῦν·
Ἐπειτα ἀπανθοῦσι,
Φθίνουσιν, ἀσθενοῦσι.
Τοιοῦτοτρόπως δὲν βαστοῦν,
Τὰ κάλλη καὶ δὲν διακοῦν,
Εἰς μᾶκρος δὲν πηγαίνουν,
Ἐργήγορα διαβαίνουν.
Καὶ ἡ νεότης ἀπανθεῖ,
Παύει πλέον, δὲν εὐανθεῖ.
Καὶ πᾶσα ὥραιότης
Γίνεται ἀθλιότης.

Π. Ε.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ.

Οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοὶ διδούσιν ἔννοιάν τινα τοῦ χρόνου, τὸν ὅποιον ζῶσι τὰ διάφορα ὀνομαζόμενα δένδρα, ὡς οἱ πατριάρχαι αὐτῶν δεικνύουσι.

Πτελέα 335 ἔτη. Κισσὸς 450. Σφένδαμος (εἶδος πλατάνου, σφεντάμι) 516. Λάριξ 576. Πορτοκαλέα 630. Κυπάρισσος 800. Ἐλαία 800. Καρυὰ 900. Πλάτανος 1,000. Φιλύρα (φλαμουῆρι, τίλια) 1,100. Πεύκη (κουκουναρία, τσάμι) 1,200. Δρύς (βαλανιδιὰ) 1,500. Κέδρος 2,000. Σχαβεργία 3,000. Σμίλαξ (θύμνος) 3,200.

Η ΑΡΕΤΗ, Η ΚΑΚΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ.

Ἀδύνατον νὰ μὴ γίνεται ὁ καλὸς καλλίτερος, καὶ ὁ κακὸς χειρότερος· διότι ἡ ἀρετὴ, ἡ κακία, καὶ ὁ χρόνος εἶναι τρία πράγματα, τὰ ὅποια οὐδέποτε στέκουν.